

Кров! Напевне, кров!
 Він роздивлявся червону плямку крізь збільшувальне скло. Тоді пересунув люльку в другий куттик рота й зітхнув. Звісно, кров. Що ж бо інакше може бути, коли врідеш собі пальця? Та пляма мала б стати незаперечним доказом, що сер Генрі вбив свою дружину в такий жахливий спосіб, який жодному детективові й не снився. Та, на жаль, не стала! Просто ніж спорснув, коли Калле хотів застругати олівця, — така була гірка правда. Отже, сер Генрі тут ні до чого. А найгірше, що того пришелепуватого сера Генрі взагалі й близько нема. Ох, як же Калле не повелося! Чого одним щастить народитися в злиденних лондонських завулках чи в гангстерських кварталах Чикаго, де стрілянина та вбивства — звичайні собі речі? А йому...

Калле знехотя відвів очі від плямки й глянув у вікно. Велика вулиця спокійно мріла в сяйві літнього сонця. Цвіли каштани. Не видно було жодної живої істоти, крім пекаревої сірої кицьки, що сиділа край пішоходу й вилизувала собі лапи. Навіть натреноване око найдосвідченішого детектива не примітило б бодай натяку на якийсь злочин. Справді безнадійна річ бути детективом у такому містечку! Як він виросте, за першої ж нагоди неодмінно гайне в лондонські закапелки. Чи, може, все ж таки ліпше податися в Чикаго? Тато хоче, щоб він допомагав у крамниці. У крамниці!

Він! Отоді їм буде рай, усім грабіжникам і вбивцям у Лондоні та в Чикаго! Вбиватимуть собі скільки влізе, і не буде за ними ніякого нагляду. А він тим часом стовбичитиме за прилавком, крутитиме ворочки й важитиме дріжджі та мило.

Ні, хай там що, а крамарем він не стане! Або детективом, або взагалі ніким! Нехай тато вибирає. Шерлок Холмс, Асб'єрн Краг, Еркуль Пуаро, лорд Пітер Вімсей, Калле Блюмквіст! Він ляснув язиком.

Калле Блюмквіст заткне їх усіх за пояс!

— Кров! Напевне, кров! — задоволено промурмотів він.

На сходах затупотіло, за мить розчинилися двері і з'явився розпашілий, захеканий Андерс. Калле критично оглянув його й зробив для себе висновок.

— Ти біг, Андерсе, — нарешті сказав він авторитетним тоном.

— Звісно, біг, — сердито відповів Андерс. — А ти гадав, що мене принесуть на ношах?

Калле нишком сховав люльку. Зовсім не тому, аби Андерс не довідався, що він тайкома курить. А тому, що в люльці взагалі не було тютюну. А детективові люлька потрібна, коли він сушить собі голову різними загадками. Навіть коли під ту хвилину й скінчився тютюн.

— Може, підемо надвір, — мовив Андерс і гепнувся на ліжко Калле.

Калле кивнув головою. Авжеж, він піде. В кожному разі, йому треба до вечора обійти вулиці: а раптом виявиться щось підозріле. Правда, на це є поліція, та Калле вже досить начитався всього, щоб знати, чого вона варта. Поліціант не впізнає убивці, хоч би й перечепився за нього черевиком.

Калле сховав збільшувальне скло до шухляди письмового стола і разом з Андерсом загунав сходами вниз, аж весь будинок задрижав до самих підвалин.

— Калле, не забудь, що тобі треба ввечері полити полуницю!

То мама виглянула з кухонних дверей.

Калле махнув їй рукою. Хай не хвилюється, він полле полуницю!

Але трохи згодом. Коли пересвідчиться, що в місті не вештаються ніякі підозрілі типи. На жаль, великої надії немає, що пощастить здибати злочинця, але заспокоюватися ніколи не треба. А то вийде, як у фільмі «Справа Бакстана». Уже така була спокійна околиця, що далі нікуди, аж раптом маєш — постріл серед ночі, а тоді чотири вбивства поспіль! Злочинці на те й розраховують, що нікому на думку не спаде запідозрювати щось у такому маленькому містечку, та ще й такого чудового літнього дня. Але вони не знають Калле Блюмквіста!

Унизу містилася крамничка з вивіскою «Бакалія Віктора Блюмквіста».

— Попроси в тата цукерків, — запропонував Андерс. Калле й самому спала така щаслива думка. Він просунув голову у двері. За прилавком стояла «Бакалія Віктора Блюмквіста» власною особою, тобто тато.

— Татку, я візьму собі трішки тих смугастих!

«Бакалія Віктора Блюмквіста» ніжно глянула на свого русявого нащадка й щось добродушно муркнула. Це означало, що можна взяти. Калле засунув руку до скриньки з цукерками й мерщій ушився до Андерса, що чекав на гойдалці під грушею. Але Андерса саме тепер цікавили не «ті смугасті».

Із безглуздою міною на виду він витріщився на щось у пекаревому садку. То була пекарева донька Єва-Лотта. Вона сиділа на гойдалці в червоній картатій сукенці, гойдалася та їла булочку. Та ще й приспівувала, бо була вельми обдарована особа:

